

G

5. číslo
květen 2025

Rozhovor s kapelou Midi Lidi a zpěvákem Petrem Markem

Electro - Video - Love!

Hudební okénko Jakuba Kalvody

Článek pro všechny kytarové
virtuózy

Rozhovor s Eliškou Gieckovou

O skocích o tyči, rituálech i
dalších věcech

Ahoj! Minulé číslo vyšlo méně než 3 měsíce po předešlém. Na tohle se čekalo pouhý měsíc a půl. To je co? Zase jsme se překonali. Pardon.

5. číslo studentského časopisu G přináší studnici inspirace a radosti ze života. Je to díky rozhovorům s kapelou Midi Lidi a jejím nejen zpěvákem Petrem Markem, které vydáme revoluční metodou. Rozhovory nelze přecíst, zato si je však lze pustit.

Pardon.

Poté jsme rovněž vedli rozpravu s vítězkou MČR v atletice Eliškou Gieckovou. Tento rozhovor ocení především konzervativnější čtenáři, jelikož si ho lze přecíst.

Na dalších stranách se nachází článek o Benátském karnevalu, také o Wimmelbilderbuchu nebo o historii Chałupek. Samozřejmě není opomenuto Hudební okénko Jakuba Kalvody, které se protentokrát věnuje kytaristovi Stevu Vaiovi. A pro fanoušky minoritních literárních útvarů je tu i poezie.

Na jednom článku se podílel sám Ježíš.

Přejeme příjemný 3D zážitek
redakce!

Rozhovor s Midi Lidi a Petrem Markem

Pojďme nedefinovat umělečno.

Midi Lidi

Petr Marek

ROZHOVOR S VÍTĚZKOU MČR V ATLETICE ELIŠKOU GIECKOVOU

Chtěla bych v létě skočit národní rekord.

**Máš za sebou povedenou halovou sezonu. Zažíváš na závodech stres?
Kdysi ano. Teď už ne.**

Z čeho jsi ho zažívala dříve?

Nejhorší byly třetí pokusy na výškách. To mi úplně bušilo srdce.

Jak moc to ovlivní výkon?

Hodně.

Dobře nebo špatně?

U mě špatně.

Máš nějaké rituály na závodech? Něco, bez čeho se neobejdeš?

Ráda předtím poslouchám hudbu. Namotivuje mě to.

Jakou posloucháš hudbu?

Metal.

Jaké byly první pocity po výhře na mistrovství České republiky v atletice?

Čekala jsem, že budu více šťastná, ale tím, že jsem skočila málo, tak jsem byla zklamaná. Ale nic to nezměnilo, takže se cítím pořád stejně.

Jaké máš cíle do budoucna? Připravuješ se na léto?

Chtěla bych v létě skočit národní rekord, což činí 492 cm, což je jenom 7 centimetrů od mého osobního rekordu, takže je to dosažitelný cíl. A teď máme objemovou fázi, takže hodně běhám a ladíme techniku.

Co ráda děláš ve volném čase?

Tím, že atletika zabírá celé mé odpoledne, tak zbývá čas na čtení a hodně háčkuju amám strašně moc koníčků - háčkuju, pletu, čtu, píšu, zpívám.

Moc děkujeme!

Benátský karneval 2025

Benátky, město plné historie, kanálů a gondol, se každoročně v únoru promění v jedno obrovské tajemství a oslavu – to vše díky jednomu z nejznámějších a nejbarvitějších karnevalů na světě. Karneval v Benátkách není jen o tanci a hudbě, ale také o záhadných maskách, fantastických kostýmech a neuvěřitelných příbězích, které se skrývají za každým závojem. Co všechno letos přinesl, jaké masky zdobily ulice a jak se mění tradice tohoto fascinujícího svátku? Pojdme se podívat na to, jak letos Benátky oslavily svůj karneval. Letošní ročník benátského karnevalu měl zvláštní nádech, protože uplyne 300 let od narození Giacomu Casanovy, což se výrazně promítlo i do výběru masek. V ulicích Benátek bylo možné potkat pány v elegantních barokních kabátcích, parukách a výrazných kloboucích, stejně jako dámy v dlouhých pestrobarevných róbách, které byly bohatě zdobené. Dokonce i vítězná maska letošního karnevalu byla inspirována stylem tohoto legendárního benátského svůdníka. Historie benátského karnevalu sahá až do roku 1162, kdy vznikl jako oslava vítězství Benátek. Od té doby se obyvatelé města každoročně scházeli na náměstí Sv. Marka, aby tančili, zpívali a zdobili se maskami, což se stalo neodmyslitelnou součástí jejich kultury.

Karneval, jak ho známe dnes, dostal svůj současný rozměr během renesance. V 18. století se stal důležitou slavností, která přitahovala pozornost nejen místních, ale i návštěvníků z celé Evropy. V roce 1797 však po pádu Benátské republiky císař Svaté říše římské, František II., zakázal používání masek, čímž prakticky ukončil tuto dlouholetou tradici. Po více než 180 letech se karneval v Benátkách znovu oživil v roce 1979, když byl oficiálně obnoven italskou vládou, která se rozhodla podpořit kulturní dědictví a historické tradice. Od té doby se koná každý rok a přitahuje přibližně 3 miliony návštěvníků z celého světa.

Jednou z klíčových událostí karnevalu je Festa delle Marie, která vychází z historického příběhu o únosu a následném vysvobození benátských dívek piráty. Podle legendy, každoročně 2. února, na svátek Očišťování Panny Marie, bylo dvanáct chudých benátských dívek obdarováno štědrým věnem, který měly využít na svou svatbu. Dívky vybrané z místních rodin dostaly během slavnostního obřadu od města šperky a další dary. Jeden rok však při oslavách město napadli piráti, kteří unesli všechny nevěsty i jejich poklady. Benátčané okamžitě spojili své síly, pronásledovali piráty a všechny dívky nakonec zachránili.

Tento příběh se stal symbolem odhodlání a vzájemné pomoci a stal se základem pro tradici, která se postupně rozvinula v jednu z hlavních událostí karnevalu. Během karnevalových oslav masky poskytovaly lidem příležitost odstranit společenské rozdíly. Lidé všech vrstev – od bohatých po chudé, od šlechticů po obchodníky – se mohli volně pohybovat po městě, bavit se a užívat si zábavy bez ohledu na svůj status. Masky tedy vytvářely prostor pro větší svobodu a anonymitu, což bylo v minulosti velmi důležité pro zachování rovnosti mezi obyvateli Benátek.

Terezie Kvonná, 3.P

Wimmelbilderbuch

— Martin Handford
Hojd! Wallyho

Nepřijde vám, že se všechno kolem vás zjednodušuje? Loga značek se scvrkla na skoro až abstraktní jednolitě symboly. Plakáty, které propagovaly filmy, už nevypadají jako skryté symboly, které jsme rozluštili až po zhlédnutí filmu, ale jsou z nich jen lítací hlavy převetklých celebrit, jež tam hrají. Přebaly knih teď nejsou nic víc než jen nápis nebo snímek scény z jejich filmové nebo seriálové adaptace. Když procházím knihkupectvím, říkám si, kam zmizely experimentální, až abstraktní přebaly ze sci-fi kousků. Kde jsou? Kam zmizely? Zamýšleli jste se někdy nad tím? Nebo jste si ani nevšimli, jak se vytratily ikony a nahradil je bezosobní, nezajímavý, neustále se generující odpad? A když pak na mě na sítích vyskočí něco pod hashtagem „art“, je to banán na zdi nebo rudý flek na bílém plátně. A pak mě to trklo. Kdy jsem si naposled pořídil knihu, protože mě zaujal obal, a neslyšel jsem o ní na sociálních sítích nebo od přátel. Kdy naposledy jsem si pustil album, aniž bych neslyšel krátký chytlavý úsek na Tiktoku místo zajímavé desky? Kdy jsem si naposledy zašel na film, protože plakát byl nádherně graficky zpracovaný?

Nezašel... nepřečetl... nepustil... oh.... Tak proto možná zmizely. A do toho to bude i pro korporát levnější. Oh... aha. To by chtělo napravit. Musíme to napravit. Proto bych vám rád v tomto článku postupně přes občasnky představil různé umělce a směry které mají co nabídnout. Tak pojďme se na místo jednoduchých log podívat na detailní promyšlené malby a kresby u kterých si ani po patnácti minutách nebudeme schopni všimnout všech příběhů co vyprávějí a detailů jenž zobrazují.

Když jsem byl malý, maminka mi po úporných prosbách u pokladny přihodila na běžící pás pokladny časopis Sluníčko. Nejvíce mě tam vždy bavily nesmysly. Pokud nepamatujete, byla to detailní stránka se spoustou lidí, věcí, výjevů a nesmyslů jako létající prase nebo chodící pohár vína. A vy měli za úkol je všechny najít.

To mě pak dostalo k brýlatému cestovateli časoprostorem kterého jste měli najít v chaosu postav a dění. Wallyho. Hledat postavu na velkoformátové stránce z celou řadou postav vyprávějící situační příběhy mě jako malého moc bavilo. A tak mě potěšilo když jsem narazil na slovo Wimmelbilderbuch. Zní to strašně ale to je holt ta němčina, doslovný překlad by zněl jako kniha skrytých předmětů. To už zní o něco kouzelněji. Tak co to je?

— Akira Yamaguchi

Wimmelbilderbuch, obrázková kniha naplněná velkoformátovými obrázky. Bývají beztextové, ale i přesto dokáží i na základě naší intuice vyprávět celé příběhy. Na jednom takovém wimmelbilder najdeme až stovky postav s jejich osudy, a o to více předmětů rozházených po plátně. Jedná se dnes většinou o knihy určené pro ty nejmladší čtenáře, kteří mají v ději dění za úkol najít předměty a věci. Textu v nich moc nenajdeme. Ale to neznamená, že pod wimmelbilder jsou jen knížky pro děti. Ba naopak - v tomto stylu tvořily, a do teď tvoří, spousta lidí. Pojďme se teď na nějaké mrknout.

Martin Hoff. Jeho tvorba tu už byla zmíněná. Je to otec Wallyho, cestovatele časoprostorem, kterého mají za úkol diváci scénérii najít. Už jako dítě měl ke kresbě blízko. Když dostal od rodičů vojáčky na hraní, tak je místo tahání do válečných konfliktů kreslil. Spoustu malých vojáčků na papíře v dospělosti se od tohoto formátu moc neposunul. Bohužel jeho cesta k ilustrátorství byla nakrátko přerušena nedostatečnými financemi na studia umění. Proto na tři roky přijal práci v pojišťovací kanceláři a našetřil si na studia na UCA (University for the creative arts). Předtím, než se dostal pod společnost, pracoval jako ilustrátor na volné noze. Jak v dětství začal, tak i pokračoval, jeho specializací byly davové scény. Jedna z jeho nejznámějších prací je album Magnets od britské rockové kapely The Vapors. Jeho největší úspěch je Wally, který v devadesátkách proslavil detailní davové scény.

(Magnets, The Vapors) Handford

Hieronymus Bosch

Možná vám tento styl připadá dost mladý. Ale už od 15. století tu máme Hieronyma Bosche. Není sice typickým představitelem, ale proč ho tu díky jeho kompozici nezminít. Dokázal ve svých obrazech zrcadlit komplexitu lidských hříchů a jejich křesťansky pojaté následky. Jeden z jeho nejznámějších triptychu Zahrada pozemských rozkoší je bohatě ozdoben náboženským symbolismem a je krásným příkladem wimmelbilder. Spoustu děje a žádná slova. Diriguje ve svých obrazech za pomoci spousty postav, věcí a symbolů celá dějství. Proto pokud máte čas, koukněte třeba právě za Zahradu pozemských rozkoší a zkuste tam najít třeba ďábla. Húúúú!

Jako poslední Ali Mitgutsch. Pokud byste i někdy přišť narazili na slovo Wimmelbilderbuch, tvorba pana Aliho by vám měla vyskočit v hlavě. Je typickým představitelem, vydal stovky detailně ilustrovaných knížek pro nejmladší publikum. V 60. letech ho inspiroval dětský psycholog ke tvorbě těchto specifických knížek wimmelbilderbuch. Do nich zaznamenával dění všedních dní ve městě i na venkově a přispěl tak k obrazotvorbě soustavy dětí.

Čím jsem starší, vnímám svět více a více šeději, jako kdyby se postupně nevytrácely jen barvy, ale i lidskost kolem nás. Věřím, že ji jsme schopni nalézt v umění kolem nás, jenom ji nesmíme nechat zmizet.

maturant

Ali

Chałupki aNEb PRuský Bohumín

Jestliže se nacházíte ve Starém Bohumíně a máte náladu si udělat výlet do zahraničí, stačí se dostat na druhý břeh řeky Odry. Řeku můžete buďto přeplavat, přebrodit, nebo dokonce přejet na člunu, ale pokud se zrovna necítíte na nějaké to plácání ve vodě, můžete přejít přes hraniční most, který je vzdálený jen pár desítek metrů od náměstí. Po tomto fenomenálním fyzickém výkonu se ocitnete v Polsku, v jedné z jeho mnoha vesnic, v Chałupkách!

TROCHA historie

Již ve středověku stála na místě dnešních Chałupek tvrz Barutswerde, přičemž první zmínky pocházejí zhruba z roku 1372 nebo 1373. Později se tato tvrz začala označovat jako Schloss Oderberg neboli hrad Bohumín a stala se centrem Bohumínského panství. Na konci 17. století byl tento hrad přestavěn na barokní zámek a do dnešního dne je využíván jako hotel a restaurace, přičemž slouží jako skvělé místo třeba pro pořádání svateb nebo velkých oslav či jiných akcí. V roce 1742 došlo k rozdělení Slezska na základě Berlínské míru, který ukončil První slezskou válku. Rakousko bylo tehdy poraženo rozpínajícím se Pruskem a v rámci dohody muselo podstoupit Prusku celé Dolní a Horní Slezsko. Tato událost se dotkla i Chałupek, neboť řeka Odra protékající Bohumínem se stala novou hranicí mezi Pruskem a Rakouskem. Samotné město na pravém břehu Odry zůstalo v Rakousku, nicméně zámek s přilehlými budovami se rázem ocitly v Prusku. Od té doby se jim říkalo Pruský Bohumín. Dnes často zmiňované pojmenování Annaberg původně označoval domy pro tehdejší služebnictvo zámku, dnes je tato část Chałupek známá jako Stare Chałupki. Zámek a panství tehdy vystřídalo několik různých majitelů, v letech 1846 až 1936 patřilo dokonce Rotschildům.

30. dubna 1945 se do Chałupek dostala Rudá armáda a na základě Jaltské konference a Postupimské dohody byla většina německého Slezska spolu s Chałupkami připojena k Polsku. Zajímavostí je takzvaný Ratibořský incident z června roku 1945, kdy 1. československá tanková brigáda obsadila Ratibořsko, které Poláci ještě neměli plně pod kontrolou. Je nutno podotknout, že v konfliktu sehrála roli i chybná ruská mapa, na které bylo toto území přisouzeno právě Československu. Po pár dnech se Československá armáda na nátlak Sovětského svazu stáhla.

Nádraží v Chałupkách

K důležitým událostem v historii Chałupek se dozajista řadí i výstavba nádraží a tzv. Vilémovy dráhy, která propojila Pruskou a Rakouskou železniční síť a byla mimo jiné součástí tehdy nejkratšího spojení mezi Vídní a Berlínem. Rozvoj železnice umožnil vznik několika průmyslových podniků, např. cukrovaru nebo cihelny, s čímž šel ruku v ruce také nárůst obyvatel. Nádraží od svého otevření v roce 1847 patří dodnes k důležitým uzlům v nákladní železniční dopravě.

ONDŘEJ LISZTWAŃ, 6.P

Hudební okénko: Steve Vai

Ano, jsem si vědom toho, že má posedlost nástrojovou virtuozitou už opravdu může působit dětinsky, když já si nemohu pomoci. Po klavírní virtuozitě se zcela analogicky přesouváme k té kytarové. Z našich mírných končin se dnes také přesouváme do teplejšího klimatu USA, uděláme, z později blíže specifikovaných důvodů, menší zastávku na Apeninském poloostrově a poté zakotvíme v Kalifornském Encinu. Z libozvučných sfér jazzu a popu se také přesuneme k rockovější, ba místy i metalovější hudbě. Nečeká nás nikdo jiný než kytarový kouzelník Steve Vai.

Syn italských migrantů, který se narodil v New Yorku šedesátých let, poprvé přičichl k hudbě ve velmi útlém věku, když na pianinu poprvé zkoušel, co vlastně hudba je a jak funguje. Dle svých slov rozhodně pilným studentem nebyl, ale bezpochyby ho omlouvá to, že v této době už obratně skládal kompozice pro školní muzikál. Osudovou se mu stala zkušenost, kdy jednoho ze svých spolužáků viděl ve škole držet ten šestistrunný nástroj, jenž mu později změnil život. Pod vlivem legendárních rockových hvězd šedesátých a sedmdesátých let (jm. Led Zeppelin, Jimi Hendrix) se rozhodl naučit hrát na kytaru.

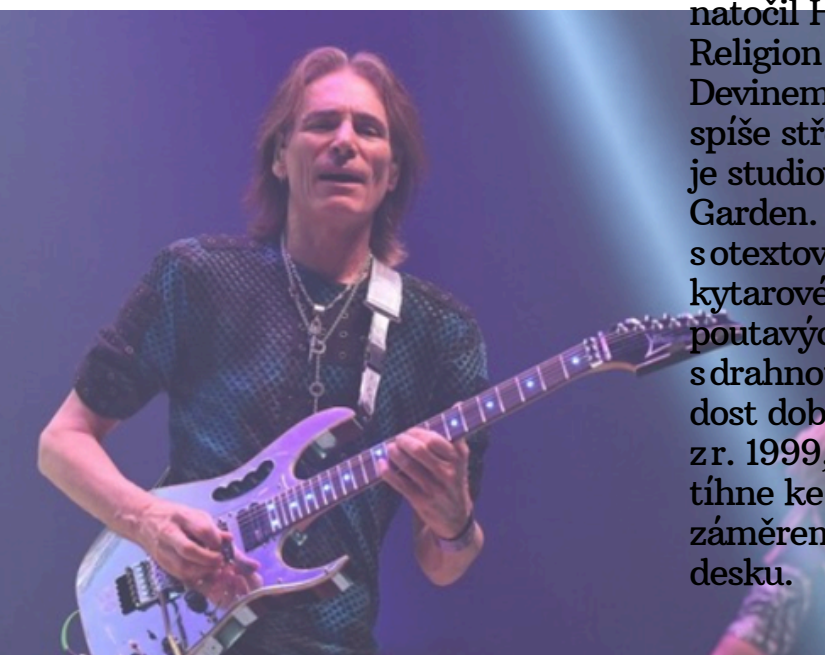
Každý, kdo poprvé vyzkouší nový nástroj a hledá odborné vedení, nejspíše touží po dobrém učiteli. Steve měl v tomto z pekla štěstí – dostal se totiž k jednomu z nejlepších nynějších kytaristů Joe Satrianimu, který mimo jiné na kytaru učil např. Kirka Hametta z Metallicy. Výše zmíněná nedostatečná píle Vaie se ale projevila. Na první lekci mu Joe řekl, ať se naučí do týdne všechny noty na kytarovém hmatníku. Steve toto považoval za nereálné, a tak se na příští lekci moc nepředvedl – když nebyl schopen zahrát ani notu, Joe ho obratem poslal domů. Pro většinu lidí by tato lekce mohla být prohrou, ale v tu chvíli se ve Steveovi něco zlomilo a začal na svých schopnostech opravdu pracovat. Do dnešních dní jsou s Joem dobrými přáteli (pořádají společné tour vždy s jedním dalším kytaristou, které se nazývají G3) a zároveň tento rok vyrazí na společnou tour, a to poprvé i se skladbami, které skládali společně. Během červencové zastávky této tour se objeví také v pražském Fóru Karlín.

Po zkušenosti s tímto kytarovým gigantem se Steve přihlásil na konkurz kytaristy jednoho z nejvýznamnějších alternativních umělců minulého století, Franka Zappy. Frank Steveovy schopnosti přísně prověřil a poslední úlohu už Steve nezvládl, a tak si myslel, že je po všem, ale Frank ho s otevřenou náručí do kapely přijal. U Franka hrál do roku 1983.

Na konci první půle osmdesátých let začal Steve pomýšlet na sólovou kariéru. Jeho prvním studiovým počinem se stalo koncepční album *Flex-Able*, které se v tehdejší době zdálo být spíše neúspěchem a nedoceněným dílem. Po této zkušenosti se Steve soustředil na živé hraní, např. v kapele Davida Lee Rotha z Van Halen nebo v kapele Whitesnake.

U většiny umělců se to má tak, že jednoduše přijde moment, který jejich klidně i dobře rozjetou kariéru vystřelí do nebes. V případě našeho kytarového mága to byl rok 1990 a jeho druhá řadová deska *Passion And Warfare*. Oproti prvotině se jedná o naprostou změnu, o čisté a čitelné kytarové vyjádření, které formovalo vnímání instrumentální kytarové hudby na dlouhou dobu. Mnozí jej považují za vůbec nejvýznamnější kytarové album vůbec. Jedná se o kuriózní přehlídku komplikovaných harmonií a melodických ploch doplněných o Steveovu celistvou techniku, kterou je pověstný a jež je tak nedosažitelná, že o ní sní snad každý kytarový fanatik. Ačkoli se v tomto mistrovském díle vskutku těžce hledá slabého kusu, největší popularity a věhlasu si přesto získalo epické *For The Love Of God*, které se stalo Steveovou stálicí a nejznámější skladbou. Od vydání nechyběla na jediném jeho koncertě. Do této doby se také datuje počátek spolupráce s firmou Ibanez, u níž vede Steve řadu svých kytar Jem a Universe, která je nejdéle produkovanou signature (Navrhnutou dle potřeb daného umělce. Většinou jen krátkodobých akcí) kytarou na světě. V polovině devadesátých let také vydal velmi úspěšné EP *Alien Love Secrets*, které bylo napumpováno hity.

Po vlně úspěchu se Steve opět částečně navrátil ke hraní v kapele. Se svou kapelou natočil Hard Rockové album *Sex and Religion* s vycházející hvězdou, zpěvákem Devinem Townsendem, které dosahovalo spíše střední oblíbenosti. Dalším počinem je studiové album z r. 1996 nazvané *Fire Garden*. Steve zde po minulém neúspěchu s otextovanou hudbou sázel spíše na své kytarové schopnosti a připravil spoustu poutavých nahrávek. Jedná se o desku s drahnou dávkou koncepčnosti, která je ale dost dobře vyvážená. Následující nahrávka z r. 1999, *The Ultra Zone*, zase mírně tihne ke kapelovosti, ale nejspíše se záměrem žánrově navázat na předchozí desku.

Po šestileté pauze pak přichází hutné Real Illusions: Reflections s jeho nejspíše technicky nejkomplikovanější skladbou Building The Church, v níž do hry zapojuje obě ruce přiklepáváním strun na hmatníku bez trsátka. Časové propasti se mezi nahrávkami od té doby zvyšují a Steve vydává další řadovou desku s názvem The Story Of Light až roku 2012. V tomto případě se jedná o vuvozovkách starého známého Vaie, na kterého jsme zvyklí, se spoustou technických kejklí a zákrut.

Zatím nejdelší tvůrčí pauzu Vai ukončil až roku 2022 skvělým albem Inviolable, kde se předvádí hrou na 36strunnou (ano, použil je všechny) kytaru, která obsahuje dvanáctistrunnou kytaru, která má pražce jen do půlky hmatníku, sedmistrunnou kytaru, baskytaru a harfu. Tuto obludu nazval Hydra a věnoval jí na albu celou píseň, kterou hraje i naživo. Kvůli nehodě na motorce si v té době zlomil pravou ruku. To ho ale od práce neodradilo a nahrál celou jednu píseň (Knappsack), která je svou technickou náročností nadlidským úkolem i pro kytaristu soběma funkčníma rukama, pouze levou rukou. Na tento fakt také vtipně poukázal v anotaci písně na přebalu alba.

O rok později ještě následovala deska Vai/Gash, kterou v minulém století nahrál se svým motorkářským kamarádem, v němž rozpoznal talentovaného zpěváka, ale který bohužel záhy zemřel při dopravní nehodě. Zmínil také, že chystá akustickou desku ve svém studiu, které je také zároveň meditačním prostorem, a nebýt stovek kytar na stěnách, člověk by si připadal, jako by právě navštívil chrám některého z východních náboženství.

V tomto chrámu na nás čeká laskavý a charismatický kytarový mnich, který má pozitivní energie a životního elánu na rozdávání, a přemýšlí, jak zase novým a novým kytaristům způsobit doživotní trauma a zbourat sebedůvěru. Daří se mu to totiž neustále.

Doporučení: Crying Machine, Weeping China Doll, Zeus In Chains, Building The Church

Jakub Kalvoda, 5.P

Poezie

Přehyb
třeba na saku.
Koketní žena -
hluboce ji hnětlo,
kdy usneme u knihy.
Stupňovitý talíř.
Můžeme o ní ještě něco říct?

5.2.2025 (vzniklo z různých na sobě nezávislých slov a vět v hodině češtiny)

Každá kavárna má jiný zvuk.

Neznámo kdy v hodině matematiky

Ondřej Jan Volný, 2.A

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Jakub Kalvoda, Veronika Válková,
Terezie Kvonná, Maturant, Veronika Marcolová, Lukáš Dudás

Přispěli: Ježíš Kristus

kaktus